

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 14Cob/158/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5713213836
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 06. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Martina Nemravová
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2015:5713213836.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline ako súd odvolací v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Marty Nemravovej, členov senátu JUDr. Ivany Nemčekovej, JUDr. Róberta Bebčáka, v právnej veci žalobcu: CD Consulting, s.r.o., so sídlom Politických väzňů 1272/21, Nové Město, 110 00 Praha 1, Česká republika, IČO: 26 429 705, právne zastúpeného Fridrich Paľko, s.r.o., so sídlom Grösslingova 4, 811 09 Bratislava, IČO: 36 864 421, proti žalovanej: X. E., nar. XX.XX.XXXX, bytom XXX XX O. XX, v konaní o zaplatenie zmenkovej sumy vo výške 1.080,87 Eur s príslušenstvom, o odvolaní žalovanej proti rozsudku Okresného súdu Martin č.k. 5C/235/2013-46 zo dňa 20.02.2014, takto

rozhodol:

Rozsudok Okresného súdu Martin č.k. 5C/235/2013-46 zo dňa 20.02.2014

potvrďuje.

Žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom okresný súd rozhodol, že žalovaná je povinná zaplatiť žalobcovi zmenkovú sumu vo výške 1.080,87 Eur, zmenkový úrok vo výške 0,25 % denne zo zmenkovej sumy 1.080,87 Eur od 02.12.2010 do zaplatenia, 6 % ročný úrok zo zmenkovej sumy 1.080,87 Eur od 24.01.2011 do zaplatenia, zmenkovú odmenu vo výške 1/3 % zmenkovej sumy v sume 3,60 Eur, do troch dní od právoplatnosti rozsudku a vyslovil, že žalovaná je povinná nahradiť žalobcovi trovy právneho zastúpenia vo výške 166,13 Eur na účet právneho zástupcu žalobcu č.ú.: XXXXXXXXXXX/XXXX vedeného vo B., a.s., iné trovy konania vo výške 64,50 Eur na účet žalobcu č.ú.: XXXXXXXXXXX/XXXX vedeného v V. banke, a.s., do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

V odôvodnení napadnutého rozsudku okresný súd poukázal na čl. 5 ods. 2 Nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (ES) č. 861/2007 z 11. júla 2007, ktorým sa ustanovuje Európske konanie vo veciach s nízkou hodnotou sporu (ďalej len „Nariadenie“), čl. 5 ods. 3 Nariadenia, čl. 5 ods. 4 Nariadenia, čl. 13 ods. 1, 2 Nariadenia, čl. 14 Nariadenia, čl. 7 ods. 3, čl. 19 Nariadenia, § 156 zák. č. 99/1963 Občiansky súdny poriadok (ďalej len „OSP“), § 156 ods. 3 OSP, § 156 ods. 4 OSP, Čl. I § 75 zák. č. 191/1950 Zb. zákona zmenkového a šekového (ďalej len „zák. č. 191/1950 Zb.“), Čl. I § 5 ods. 1, 2, 3 zák. č. 191/1951 Zb., Čl. I § 34 ods. 1, Čl. I § 10, Čl. I § 17 zák. č. 191/1950 Zb., § 4 ods. 6 zák. č. 258/2001 o spotrebiteľských úveroch a o zmene zákona o obchodnej inšpekcii v znení účinnom ku dňu vystavenia zmenky (ďalej len „zákon č. 25/2001 Z.z.“), § 4 ods. 7 zák. č. 258/2001 Z.z. a konštatoval, že žalobca si uplatnil proti žalovanej v žalobe pohľadávku podľa Nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (ES) č. 861/2007 z 11. júla 2007, ktorým sa ustanovuje európske konanie vo veciach s nízkou hodnotou sporu (ďalej len „nariadenie č. 861/2007“). Pohľadávku si uplatnil titulom zmenky, a to zmenkovú sumu vo výške 1.080,87 Eur, zmenkový úrok vo výške 0,25 % denne zo zmenkovej sumy 1.080,87 Eur od 02.12.2010 do zaplatenia, 6 % ročný úrok zo zmenkovej sumy 1.080,87 Eur od 24.01.2011 do zaplatenia,

zmenkovú odmenu vo výške 1/3 % zmenkovej sumy, teda 3,60 Eur a zároveň si uplatnil aj náhradu trov konania pozostávajúcich zo zaplateného súdneho poplatku a z trov právneho zastúpenia jeho právneho zástupcu.

Žalobu žalobca odôvodnil tým, že ako indosatár je nadobúdateľom všetkých práv zo zmenky, ktorú vystavila žalovaná dňa 11.5.2010 na zmenkovú sumu 1.080,87 Eur, pričom sa zaviazala aj k úhrade zmenkového úroku vo výške 0,25 % denne od 2.12.2010. Indosovaná zmenka je vista zmenkou opatrenou doložkou „na platenie predložiť v lehote 4 rokov od vystavenia“. Zmenka bola vystavená dňa 11.5.2010 (dátum vystavenia) na sumu 1.080,87 Eur, pričom do jej textu bol poňatý záväzok žalovanej zaplatiť za túto zmenku pri predložení naraz zmenkového veriteľa zmenkovú sumu spolu s 0,25 % denným úrokom od 2.12.2010. Za miesto splatenia bolo určené sídlo prvotného zmenkového veriteľa. Indosant predložil zmenku k zaplaceniu, pričom vystaviteľ „doposiaľ“ neuhradil ani len časť zmenkovej sumy. Keďže zmenková listina je opatrená doložkou „bez protestu“, indosant nenechal vyššie uvedené skutočnosti zistiť verejnou listinou. K návrhu pripojil aj originál zmenky a výpis z Obchodného registra žalobcu. Žalobca návrh podal na vzorovom tlačive A - návrhu na uplatnenie pohľadávky podľa čl. 4 ods. 1 nariadenia č. 861/2007. Súčasne žalobca uviedol, že nechce, aby sa nariadilo pojednávanie. Na rubopise zmenky je uvedený indosament, ktorým pôvodný veriteľ zmenku previedol na žalobcu.

Žalobca je obchodnou spoločnosťou so sídlom na území Českej republiky. Žalovaná ako fyzická osoba má bydlisko na území Slovenskej republiky. Žalovaná zmenka bola vystavená na území Slovenskej republiky, kde je i platobné miesto. Právomoc súdu Slovenskej republiky v tejto veci je daná s poukazom na čl. 2 ods. 1 Nariadenia Rady (ES) č. 44/2001 o právomoci a o uznávaní a výkone rozsudkov v občianskych a obchodných veciach. Predmetnom konaní je cezhraničný spor v zmysle čl. 3 odseku 1 nariadenia č. 861/2007, nakoľko žalobca má sídlo v Českej republike, teda v členskom štáte inom ako v členskom štáte súdu konajúceho vo veci. Hodnota pohľadávky v čase doručenia tlačiva návrhu na uplatnenie pohľadávky Okresnému súdu Martin nepresahovala 2000 Eur bez akýchkoľvek úrokov, výdavkov a nákladov, a preto sa podľa čl. 2 odseku 1 nariadenia č. 861/2007 na tento spor uplatňuje nariadenie č. 861/2007. Žalovaná má bydlisko v obvode Okresného súdu Martin, ktorý je z tohto dôvodu v zmysle uvedeného nariadenia príslušným súdom na konanie vo veci. V súlade s čl. 11 preambuly, čl. 4 odsek 1 a čl. 25 odsek 1 písm. a) nariadenia č. 861/2007, Slovenská republika ako zmluvná strana nariadenia č. 861/2007 komisii oznámila, že príslušnými súdmi na vydanie rozsudkov v európskom konaní vo veciach s nízkou hodnotou sporu budú v Slovenskej republike okresné sudy, pričom žalobca si príslušnosť okresného súdu v Slovenskej republike vybral podľa bydliska žalovanej. Uvedené bolo konštatované aj v uznesení Krajského súdu v Žiline č.k. 14Ncb/136/2013-24 zo dňa 21.8.2013, ktorý rozhodoval o námietke žalobcu proti postúpeniu veci z Okresného súdu Martin na Okresný súd Žilina. Krajský súd uviedol, že námietka je dôvodná a nesúhlas Okresného súdu Žilina s postúpením veci z Okresného súdu Martin je dôvodným, miestne príslušným súdom na prejednanie veci je Okresný súd Martin.

Podľa čl. 13 nariadenia č. 861/2007 v spojení s čl. 14 nariadenia Európskeho parlamentu a rady (ES) č. 805/2004 žalovanej bolo doručené vzorové tlačivo C na odpoveď a kópia návrhu na uplatnenie pohľadávky dňa 3.12.2013 (rub čl. 40 spisu). Žalovaná v zmysle čl. 5 odsek nariadenia č. 861/2007 vyplnené tlačivo C na odpoveď okresnému súdu nedoručila. Žalobca v návrhu na uplatnenie pohľadávky nežiadal, aby bolo nariadené pojednávanie. Keďže žalovaná v zmysle čl. 5 ods. 3 nariadenia č. 861/2007 okresnému súdu vyplnené tlačivo C na odpoveď nedoručila, tak okresný súd postupoval ďalej podľa čl. 7 ods. 3 nariadenia č. 861/2007, v zmysle ktorého bolo povinnosťou okresného súdu vydať rozsudok o pohľadávke alebo protipohľadávke. Nariadenie č. 861/2007 v čl. 7 ods. 1 predvída možnosť predvolať strany na pojednávanie len za splnenie podmienok, ktoré sú tam uvedené, teda vtedy, ak súdu bola doručená odpoveď žalovanej na návrh alebo následné vyjadrenie žalobcu. Nariadenie č. 861/2007, podľa ktorého bol okresný súd povinný postupovať, neuvádza výnimky z postupu podľa čl. 7 ods. 3. Konštrukcia nariadenia predpokladá, že pokiaľ žalovaná nedoručila tlačivo C na odpoveď, súd automaticky má vydať rozsudok o pohľadávke. Takto zjednodušeným postupom prichádza k úspore času aj nákladov strán na právne zastúpenie. Z tohto dôvodu okresný súd preto v ďalšom postupoval podľa § 156 ods. 3 OSP a oznámil miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku na úradnej tabuli súdu v lehote najmenej 5 dní pred jeho vyhlásením. Okresný súd určil miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku na

deň 20.2.2014 o 12,45 hod., na ktorom aj verejne rozsudok vyhlásil. Na úradnej tabuli bolo zverejnené toto oznámenie o mieste a čase verejného vyhlásenia rozsudku dňa 28.01.2014 (č.l. 43 spisu).

V odôvodnení napadnutého rozsudku okresný súd uviedol, že sa oboznámil so zmenkou, s tým, že originál zmenky bol vyžiadaný z úschovy okresného súdu, nakoľko v zmysle Spravovacieho poriadku pre súdy originál zmenky nemôže byť súčasťou prílohovej obálky. Súčasťou spisu je len fotokópia tejto zmenky nachádzajúca sa na č.l. 4 súdneho spisu. Okresný súd z predmetnej zmenky zistil, že bola vystavená žalovanou na rad prvého zmenkového veriteľa, ktorým bola spoločnosť POHOTOVOST', s.r.o., IČO: 35 807 598. Okresný súd ďalej zistil, že v zmenke bola vyplnená riadne zmenková suma, dátum úročenia, dátum a miesto vystavenia zmenky, podpísaná vystaviteľom. Žalobca si svoje právo zo zmenky uplatnil ako indosatár po tom, ako bola zmenka indosamentom prevedená z pôvodného veriteľa, na rad ktorého bola zmenka vystavená. Okresný súd mal za to, že zmenka, ktorú predložil žalobca, má všetky náležitosti platnej zmenky v zmysle zákona zmenkového a šekového, a teda ide o platnú zmenku. Táto zmenka bola vystavená žalovanou dňa 11.05.2010. Predmetná zmenka je platná a na základe tejto zmenky bola žalovaná, ako dlžníčka, ktorá ju vystavila, povinná splniť svoj bezpodmienečný sľub, že zaplatí zmenkovú sumu do rúk toho, kto mu predloží zmenku v čase jej splatnosti. V čase vystavenia zmenky pritom nemohla vedieť, kto bude jej majiteľom v čase splatnosti a musela si byť toho vedomá. Pokiaľ má dlžník obavy z následkov prípadného indosovania zmenky, môže zmenku vystaviť doložkou „nie na rad“, následkom čoho bude táto prevoditeľná len prostredníctvom postúpenia pohľadávky, teda so zachovaním prípadných kauzálnych námietok dlžníka. V súčasnosti platný právny poriadok nepripúšťa vystavenie zmenky v súvislosti so zabezpečením spotrebiteľského úverového vzťahu. V čase vystavenia predloženej zmenky 11.05.2010 uvedené však prípustné bolo, a preto je nevyhnutné nahliadať na subjekty zmenkového vzťahu v zmysle vtedy účinných právnych predpisov. Nie je možné pripustiť, aby sa vytvorila osobitná skupina subjektov, teda spotrebiteľia, u ktorých by sa vtedy účinné právne predpisy vykladali inak, ako pre všetky ostatné subjekty. Napr. pokiaľ ide o zmenky vystavené v bežných občianskych vzťahoch, v ktorých nevystupuje ani podnikateľ, ani spotrebiteľ, o ktorých by sa rozhodovalo v zmysle prísneho zmenkového práva. V zmenkovom konaní je súd povinný rešpektovať rovnosť strán. Súd z úradnej moci môže skúmať platnosť zmenky, pričom neplatnosť zmenky, ako cenného papiera je možné posudzovať nielen pre nesplnenie podmienok podľa zákona zmenkového a šekového, ale keďže sa jedná o právny úkon, aj podľa § 34 a nasl. Občianskeho zákonníka o platnosti právneho úkonu. Pôsobnosť Občianskeho zákonníka je však subsidiárna. Zmenkový zákon predpokladá, že posúdenie kauzálneho vzťahu, a teda posúdenie otázky platnosti alebo absolútnej neplatnosti vystavenia zmenky pre rozpor s ktorýmkoľvek právnym predpisom, je možné pri indosovanej zmenke výlučne za splnenia podmienok uvedených v Čl. I § 17 zmenkového a šekového zákona. V danom konaní však dlžníčka, teda žalovaná, námietku v zmysle čl. I § 17 nevzniesla, takže následne ani nedokazovala naplnenie tam uvedených skutočností (konanie nadobúdateľa zmenky vedome na škodu dlžníka). Citovaný zákon o spotrebiteľských úveroch v § 4 ods. 6 v znení účinnom v čase poskytovania spotrebiteľského úveru, určuje pravidlá pre vyplnenie tzv. zabezpečovacích zmieniek súvisiacich so spotrebiteľskými úvermi, ktoré podľa vtedy platnej legislatívy boli prípustné. Podľa okresného súdu porušenie tohto postupu nemá podľa citovaného zákona za následok sankciu neplatnosti zmenky, ktorá by bola vyplatená v rozpore s § 4 ods. 6. Ustanovenie § 4 ods. 7 citovaného zákona o spotrebiteľských úveroch jasne hovorí, že veriteľ zodpovedá za škodu vzniknutú spotrebiteľovi porušením ods. 6. Pokiaľ teda pôvodný veriteľ tejto zmenky, na rad ktorého bola zmenka vystavená, porušil povinnosti určené zákonom o spotrebiteľských úveroch a následne zmenku postúpil indosamentom na ďalšieho nadobúdateľa, za škodu, ktorá by týmto spôsobom vznikla, zodpovedá pôvodný veriteľ spotrebiteľovi, ktorý má právo uplatniť si voči nemu náhradu škody. Vyplnenie zmenky v rozpore s § 4 ods. 6 citovaného zákona však nespôsobuje podľa okresného súdu neplatnosť zmenky ako takej. Podľa okresného súdu teda nie je možné určiť, že porušením zákonom stanovených pravidiel vyplňovacieho práva je zmenka právnym úkonom absolútne neplatným pre rozpor so zákonom. Pri uplatňovaní práv zo zmenky výlučne zmenkový dlžník má povinnosť vznášať námietky týkajúce sa prípadného porušenia vyplňovacieho práva ku zmenke, resp. iné námietky súvisiace so zmenkou. Zmenkový dlžník, teda žalovaná, však žiadne námietky vo vzťahu k predmetnej zmenke nevzniesla. Zmenka, ktorú predložil žalobca, teda podľa okresného súdu je v zmysle Čl. I § 75 zmenkového a šekového zákona zmenkou, ktorá obsahuje všetky predpísané náležitosti vlastnej zmenky. Žalovaný v konaní zostal nečinný, námietky voči zmenke nevzniesol. Zmenková suma uvedená na zmenke žalovanou nebola doteraz uhradená ani čiastočne. Okresný súd mal za to, že nárok, ktorý si uplatnil žalobca ako právo z predloženej zmenky, ktorú

nadobudol titulom rubopisu, je dôvodný a žalobe v celom rozsahu vyhovel. O trovách prvostupňového konania okresný súd rozhodol v zmysle § 142 ods. 1 OSP.

Proti rozsudku okresného súdu v zákonnej lehote podala odvolanie žalovaná v podaní zo dňa 21.02.2014, doručenom okresnému súdu dňa 24.03.2014, v ktorom uviedla, že „nie je priložená zmluva o úvere. Chcem vedieť, ako došli k sume 1.080,87 Eur, keď 12.3.2012 mi bola doručená ďalšia ponuka, v ktorej vykazuje sumu 1.082,91 Eur.“ Ďalej uviedla, že „doklad „Zmenka“ - takých potvrdení v dnešnej dobe je možné vytlačiť nespočetné množstvo. Podľa súdov je platný. Žiadnu zmenku som nepodpisovala, ak, tak len tak, že bola pod zmluvami a ja som o tom nevedela. Je to podvod a bolo by načase s takýmito podvodníkmi urobiť poriadok. Veď na zmenke nie je ani podpis toho, kto ju vystavil, je bez razítko.“ „Zmenka je vystavená na č. 609000308, ponuka č. 609000164. O čo tu vlastne ide? Prečo mám platiť trovy právneho zástupcu. Ako mám vedieť, že tam nejaký bol? Čo je to za spôsob. Nie som právnik, ani na právnikovi peniaze nemám. Preto prepáčte, že píšem od srdca. Pevne verím, že rozhodnete spravodlivo.“

K doručenému odvolaniu žalovanej sa písomne vyjadril žalobca, ktorý uviedol, že žalobou uplatnil nárok zo zmenky. Bolo podľa neho nevyhnutné zdôrazniť, že predmetom konania je výlučne zmenka a nie iný záväzkový právny vzťah. Okresnému súdu predložil originál zmenky. Zmenka je listinný cenný papier, ktorý inkorporuje v listine ako takej samo právo žalobcu. Vo vzťahu k žalobcovi ako indosatárovi je preto jediným legitimizačným prostriedkom, ktorý nie je možné ničím iným nahradiť. Žalobca predložil okresnému súdu ako dôkaz o svojich nárokoch platnú zmenku, ktorou, kdeže táto spĺňa všetky formálne a materiálne náležitosti predpokladané zákonom č. 191/1950 Sb. Zákon zmenkový a šekový (ďalej aj len „ZŠZ“) dokázal jasne, úplne a zrozumiteľne svoje právo na úhradu zmenkovej sumy a jej príslušenstva. Voči forme a obsahu zmenky žalovanou neboli vznesené žiadny námietky. Žalobca je majiteľom zmenky, na základe indosamentu a nie je účastníkom akéhokoľvek spotrebiteľského vzťahu. Zmenka je bez väd, ktoré by ju činili neplatnou, teda ide o platnú zmenku. Zmenka je samostatným abstraktným záväzkom, neakcesorickej povahy. Nie je možné ju spájať, či podmieňovať inými okolnosťami, než sú na zmenke uvedené. Žalobca poukázal na § 17 ZŠZ, podľa ktorého „Kto je žalovaný zo zmenky, nemôže robiť majiteľovi námietky, ktoré sa zakladajú na jeho vlastných vzťahoch k vystaviteľovi alebo k predošlým majiteľom, okrem ak majiteľ pri nadobúdaní zmenky konal vedome na škodu dlžníka.“ Z uvedeného jednoznačne vyplývalo, že žalovaný vo všeobecnosti nie je oprávnený vznášať tzv. kauzálne námietky voči majiteľovi zmenky, ktoré vyplývajú z jeho vzťahov s pôvodným majiteľom zmenky. Keďže tak v sporovom konaní nemôže činiť žalovaná, tým menej tak môže činiť sám súd. V tejto súvislosti poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5Obo 3/2008 zo dňa 22. októbra 2008, podľa ktorého „Z povahy zmenky ako abstraktného a nesporného záväzku vyplýva, že majiteľ zmenky nemusí pri jej predložení k zaplateniu, prípadne vymáhaniu, preukazovať, že mu odporca (povinný) zmenkovú sumu aj skutočne dlhuje. Z ustanovenia § 17 zák. č. 191/1950 b., síce vyplýva, že kto je žalovaný (povinný) zo zmenky, môže vznášať (robiť) proti zmenkovému nároku určité námietky, je však na ňom, aby oprávnenosť týchto námietok preukázal. Dôkazné bremeno teda spočíva na odporcovi (povinnom) a nie na navrhovateľovi (oprávnenom). Pokiaľ povinný dôkazné bremeno neunesie, bude nútený podľa zmenky plniť. Pri kauzálnych námietkach nie je možné prenesenie dôkazného bremena z odporcu (povinného) na navrhovateľa (oprávneného).“ Z uvedeného vyplýva, že je prípustné za určitých okolností uplatňovať tzv. kauzálne námietky voči žalobcovi, avšak námietka musí byť vznesená zo strany žalovanej a predovšetkým žalovaná v tejto situácii nesie dôkazné bremeno na preukázanie svojich tvrdení. Nie je prípustné, aby túto úlohu a iniciatívu na seba (proti vôli žalovanej) prevzal súd a suploval aktivitu žalovanej. Uvedené námietky majú hmotnoprávny charakter, preto v záujme zachovania rovnosti strán, súd nie je oprávnený žalovanú na ne ani upozorniť (§ 5 ods. 1 OSP). Zároveň žalobca doplnil svoju právnu argumentáciu o uznesenie Krajského súdu v Banskej Bystrici, sp.zn. 43CoZm/10/2013 zo dňa 21.11.2013, ktoré bolo vydané v skutkovo a právne zhodnej veci žalobcu, ktoré potvrdzuje uvedené závery žalobcu. Žiadal, aby odvolací súd potvrdil napadnutý rozsudok prvostupňového súdu.

Žalovaná sa k vyjadreniu žalobcu zo dňa 15.04.2014 vyjadrila aj v podaní zo dňa 12.05.2014 doručenom okresnému súdu dňa 13.05.2014.

Krajský súd v Žiline ako súd odvolací (§ 10 ods. 1 OSP) prejednal vec v medziach podľa § 212 ods. 1 OSP, bez nariadenia pojednávania podľa § 214 ods. 2 OSP, s verejným vyhlásením rozsudku podľa § 156 ods. 1, 3 OSP v spojení s § 211 ods. 2 OSP a napadnutý rozsudok okresného súdu potvrdil podľa § 219 ods. 1 OSP ako vecne správne rozhodnutie. Rozhodnutie bolo odvolacím súdom prijaté hlasovaním v senáte v pomere hlasov 3:0.

V procesnej rovine krajský súd uvádza, že v odvolacej právnej veci rozhodol bez nariadenia pojednávania podľa § 214 ods. 2 OSP, v súlade s § 156 ods. 1, 3 OSP v spojení s § 211 ods. 2 OSP. Na základe uznesenia Krajského súdu v Žiline č.k. 14Cob/158/2014-93 zo dňa 17.06.2015 došlo k oznámeniu verejného vyhlásenia rozsudku na úradnej tabuli krajského súdu v zákonnej lehote a tiež oznámením na internetovej stránke Krajského súdu v Žiline.

Podľa § 212 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku zák. č. 99/1963 Zb. (ďalej len „OSP“), odvolací súd je rozsahom a dôvodmi odvolania viazaný.

Primárne odvolací súd uvádza, že v rámci odvolacích dôvodov, ktorými bol pri posúdení veci viazaný podľa § 212 ods. 1 OSP, a to len tých dôvodov, ktoré mali väzbu na uzavretý skutkový stav veci v prvostupňovom konaní, ktorým bol pri rozhodovaní odvolací súd rovnako viazaný (§ 213 ods. 1 OSP), bolo v prvostupňovom konaní vykonané okresným súdom v intenciách návrhov účastníkov konania dostatočné dokazovanie, z neho bol správne vyvodенý skutkový stav, ktorý okresný súd ho rovnako správne právne vyhodnotil.

Na zdôraznenie vecnej správnosti napadnutého rozsudku okresného súdu krajský súd ďalej uvádza, že zo sumáru tých dôkazov, ktoré boli produkované žalobcom na preukázanie jeho tvrdení v rámci uplatneného nároku, bola spoľahlivo a dostatočne preukázaná dôvodnosť žaloby v rovine existencie dôvodov na uloženie povinnosti žalovanej zaplatiť žalobcovi sumu 1080,87 Eur s príslušenstvom, s dôrazom na skutočnosť, že podľa čl. 13 nariadenia č. 861/2007 v spojení s čl. 14 nariadenia Európskeho parlamentu a rady (ES) č. 805/2004 žalovanej bolo doručené vzorové tlačivo C na odpoveď a kópia návrhu na uplatnenie pohľadávky dňa 3.12.2013 (rub č.l. 40 spisu), avšak žalovaná v zmysle čl. 5 odsek nariadenia č. 861/2007 vyplnené tlačivo C na odpoveď okresnému súdu nedoručila. Ak potom za skutkového stavu ustáleného okresným súdom na základe tvrdení a dôkazov žalobcu, ktoré žalovaná v relevantnom štádiu, žiadnym spôsobom nenamietala, okresný súd rozhodol vo veci sa v odôvodnení napadnutého rozsudku vyložil, ktoré skutočnosti mal preukázané, ktoré nie, o ktoré skutkové zistenia oprel a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov spravoval, tak tým dal odpoveď na tie otázky nastolené účastníkmi konania v relevantnom štádiu, ktoré boli samozrejme limitované pasivitou žalovanej v relevantnom štádiu konania, ktoré majú pre vec podstatný význam a dostatočne objasňujú skutkový stav veci.

Prejednaním veci len v rámci a z tých dôvodov, ktoré žalovaná uviedla v písomnom odvolaní doručenom súdu dňa 24.03.2014 (č.l. 55 spisu) a ktoré mali väzbu na zistený uzavretý skutkový stav veci a podľa výsledkov dokazovania v prvostupňovom konaní (§ 212 ods. 1 OSP, § 213 ods. 1 OSP), odvolací súd dospel k záveru o neopodstatnenosti podaného odvolania žalovanou.

Z podaného odvolania žalovanou bolo zrejmé, že namietala, že okresný súd dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a napadnutý rozsudok vychádzal z nesprávneho právneho posúdenia. V súvislosti s týmito odvolacími námietkami žalovanej považuje krajský súd za podstatné poukázať na to, že za skutkové vady je potrebné považovať aj také pochybenie súdu, ktoré spočíva v tom, že súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, predovšetkým takým dôvodom nesprávneho skutkového zistenia môže byť nesprávne hodnotenie dôkazných prostriedkov, t.j. porušenie niektorého z § 132-135 OSP. Pri námietke nesprávneho právneho posúdenia veci je zrejmé, že pod vecou treba rozumieť predmet konania a s ním súvisiace prejudiciálne otázky. Pod nesprávnym právnym posúdením veci treba rozumieť pochybenie súdu spočívajúce v tom, že na zistený skutkový stav neaplikoval príslušnú právnu normu, ale aplikoval nesprávnu právnu normu, alebo aplikoval síce správnu právnu normu, ale jej obsah interpretoval

nesprávne, alebo právnu normu síce interpretoval správne, ale na zistený skutkový stav ju nesprávne aplikoval.

Podľa čl. 13 nariadenia č. 861/2007 v spojení s čl. 14 nariadenia Európskeho parlamentu a rady (ES) č. 805/2004 bolo žalovanej doručené vzorové tlačivo C na odpoveď a kópia návrhu na uplatnenie pohľadávky dňa 3.12.2013 (rub č.l. 40 spisu), avšak žalovaná v zmysle čl. 5 odsek nariadenia č. 861/2007 vyplnené tlačivo C na odpoveď okresnému súdu nedoručila. Rozsah vykonaného dokazovania pred okresným súdom bol dostatočný a tvoril spoľahlivý základ pre správne skutkové závery, ktoré prijal prvostupňový súd v napadnutom rozsudku. Pri hodnotení dôkazov okresný súd aplikoval § 132 OSP, keď sa hodnotí v rámci dokazovania aj pravdivosť a dôležitosť dôkazov pre rozhodnutie. Pri tomto hodnotení dôkazov zásadne súd nie je obmedzovaný právnymi predpismi v tom, ako a s akým výsledkom má z hľadiska pravdivosti ten - ktorý dôkaz hodnotiť, pretože sa tu uplatňuje zásada voľného hodnotenia dôkazov. V súlade s touto zásadou postupoval okresný súd, podkladom jeho rozhodnutia sú dôkazy, ktoré boli správne vyhodnotené, pričom do obsahu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd nepatrí právo účastníka konania dožadovať sa ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (sp.zn. I. ÚS 97/97, uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp.zn. 3Cdo 204/2009 zo dňa 14.09.2011).

K odvolacím dôvodom žalovanej, krajský súd považuje za podstatné uviesť, že ich dôsledne vníma, a to aj napriek tomu, že podľa čl. 13 nariadenia č. 861/2007 v spojení s čl. 14 nariadenia Európskeho parlamentu a rady (ES) č. 805/2004 bolo žalovanej doručené vzorové tlačivo C na odpoveď a kópia návrhu na uplatnenie pohľadávky dňa 3.12.2013 (rub č.l. 40 spisu), avšak žalovaná v zmysle čl. 5 odsek nariadenia č. 861/2007 vyplnené tlačivo C na odpoveď okresnému súdu nedoručila a do vyhlásenia rozsudku súdom prvého stupňa zostala úplne nečinná. K odvolaciemu dôvodu žalovanej, že jej nie je zrejmé ako „došli k sume 1080,87 Eur, keď 12.3.2012 mi bola doručená ďalšia ponuka, v ktorej vykazuje sumu 1082,91 Eur“, považuje krajský súd za podstatné poukázať na to, že predmetom žaloby žalobcu bol predsa nárok žalobcu na úhradu 1087,87 Eur, ktorý odvodzoval zo zmenky vystavenej dňa 11. mája 2010 v Martine na sumu 1080,87 Eur. Okresný súd v odôvodnení napadnutého rozsudku uviedol, že k žalobe žalobca pripojil aj originál zmenky, (fotokópia na čl. 4 spisu). Na rubopise zmenky je uvedený indosament, ktorým pôvodný veriteľ zmenku previedol na žalobcu. Bez akéhokoľvek vplyvu preto zostala argumentácia žalovanej uvedená v odvolaní, že nie je zrejmé, z čoho žalobca vychádzal pri určení sumy 1080,87 Eur.

Žalovaná v odvolaní ďalej uviedla, že takých potvrdení v dnešnej dobe je možné vytlačiť nespočetné množstvo, že zmenku nepodpisovala a ak, tak bola pod zmluvami a nevedela o tom. V súvislosti s touto argumentáciou žalovanej považuje krajský súd za podstatné zdôrazniť, že žalovaná túto argumentáciu na svoju obranu nepoužila v konaní pred súdom prvého stupňa. Je na mieste podľa odvolacieho súdu zvýrazniť, že uvedená argumentácia zostala len v rovine tvrdení, bez označenia dôkazov, resp. ich predloženia. Žalovaná v konečnom dôsledku predsa len nevyhlásila, že predmetnú zmenku podpísala a k tvrdeniu, že zmenka „bola pod zmluvami a ja som o tom nevedela“ neposkytla žiadne ďalšie tvrdenia ani dôkazy. Krajský súd na tomto mieste pripomína, že „V občianskom súdnom konaní účastníci sú povinní prispieť k tomu, aby sa dosiahol účel konania najmä tým, že pravdivo a úplne opíšu všetky potrebné skutočnosti a označia dôkazné prostriedky. Ustanovenie § 120 ods. 1 veta prvá OSP stanovuje, že účastníci sú povinní označiť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení. Účastníci konania teda majú povinnosť tvrdenia a povinnosť tvrdenie preukázať. Ak účastník neunesie dôkaznú povinnosť, resp. dôkazné bremeno, má to pre neho nepriaznivý následok v tom, že súd pristúpi k vydaniu pre neho nepriaznivého rozhodnutia vo veci“. (uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 6M Cdo 15/2010).

Len pre úplnosť krajský súd uvádza, že z odvolania žalovanej nie je ani zrejmá súvislosť jej tvrdení v odvolaní s poukazom na listinu doloženú až v odvolacom konaní pod označením Jarná úľava, z ktorej vyplýva „aktuálna výška dlhu zo zmluvy o úvere č. 609000164 ku dňu 8.3.2012 činí 1082,91 Eur“, keďže zo zmenky vyplýva, že bola vystavená dňa 11.5.2010 a je na nej uvedené „číslo zmluvy 609000308“, takže bez ďalšieho nie je možné vyvodiť súvislosť s nárokom uplatneným žalobcom na

základe predmetnej zmenky, tak ako je vo fotokópii súčasťou spisu na čl. 4. Nemožno opomenúť, že okresný súd sa oboznámil so zmenkou, s tým, že originál zmenky bol vyžiadaný z úschovy okresného súdu, nakoľko v zmysle Spravovacieho poriadku pre súdy originál zmenky nemôže byť súčasťou prílohovej obálky. Súčasťou spisu je teda len fotokópia predmetnej zmenky nachádzajúca sa na čl. 4 súdneho spisu. Okresný súd z predmetnej zmenky zistil, že bola vystavená žalovanou na rad prvého zmenkového veriteľa, ktorým bola spoločnosť POHOTOVOSTĚ, s.r.o., IČO: 35 807 598. V zmenke bola vyplnená riadne zmenková suma, dátum úročenia, dátum a miesto vystavenia zmenky, podpísaná vystaviteľom. Ak teda žalovaná v odvolaní namietala, že tam nie je podpis toho, kto ju vystavil a že je bez razítka, tak krajský súd poukazuje na samotnú zmenku, tak ako je v spise na čl. 4, že v časti podpis vystaviteľa je predsa podpísaná žalovaná. Z vyššie uvedených dôvodov krajský súd konštatuje, že žalovaná neunesla dôkazné bremeno ohľadom svojich tvrdení v odvolaní. Krajský súd zvýrazňuje, že „Procesno-právnym následkom neunesenia dôkazného bremena účastníkom konania je jeho neúspech v spore. Pod vyhodnotením dôkazov je treba rozumieť aj zhodnotenie absencie dôkazov (vedúcej k neuneseniu dôkazného bremena). Ak súd rozhoduje v situácii dôkaznej núdze, dopad, neúspech sa pričíta účastníkovi, na ktorom leží podľa predpisov hmotného práva dôkazné bremeno, zodpovednosť za preukázanie skutočností významných z hľadiska hmotného práva. Rozsah dôkazného bremena, teda okruh skutočností, ktoré musí účastník preukázať, zásadne určuje hmotno-právna norma, ktorá je na sporný vzťah aplikovaná. Z nej potom vyplýva i to, kto je nositeľom dôkazného bremena, teda ktorý z účastníkov je povinný stanovený okruh skutočností preukázať.“ (uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 1Cdo 78/2010 z 23. mája 2012)

Ďalej krajský súd poukazuje aj na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 14.09.2011, sp.zn. 3Cdo 204/2009, podľa ktorého „Dôkazy hodnotí súd podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti; pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo za konania najavo, včítane toho, čo uviedli účastníci (§ 132 O.s.p.). Hodnotením dôkazov je činnosť súdu, pri ktorej vykonané procesné dôkazy hodnotí z hľadiska ich pravdivosti a dôležitosti pre rozhodnutie. Súd pri hodnotení dôkazov v zásade nie je obmedzovaný právnymi predpismi v tom, ako a s akým výsledkom má z hľadiska pravdivosti ten-ktorý dôkaz hodnotiť. Uplatňuje sa tu zásada voľného hodnotenia dôkazov. Do obsahu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd nepatrí právo účastníka konania vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ním navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (I. ÚS 97/97)“. K úplnosti krajský súd uvádza, že v hodnotení výsledkov dokazovania je súd slobodný. Znamená to, že žiadne procesné ustanovenie mu neukladá, akú dôkaznú hodnotu, resp. silu má priznať tomu-ktorému dôkaznému prostriedku, či už ide o výsluch svedka, účastníka alebo dôkaz listinou. V hodnotiacej činnosti je súd obmedzený iba vnútorným presvedčením a hodnotiaci záver je povinný stručne a jasne odôvodniť tak, ako to vyplýva z § 157 ods. 2 OSP. Okresný súd takýmto spôsobom postupoval, dôsledne vysvetlil svoje závery, ako aj zhodnotenie vykonaných dôkazov a jeho odôvodnenie je presvedčivé.

Po vykonaní odvolacieho prieskumu krajský súd konštatuje, že napadnutý rozsudok okresného súdu v rovine odôvodnenia je koherentný so zákonnou úpravou a je z neho zrejmé, že okresný súd poskytol odpoveď na všetky kľúčové otázky sporu. Preto nebol priestor pre krajský súd na iný záver, ktorý bol samozrejme limitovaný rozsahom a dôvodmi odvolania žalovanej, s dôrazom na skutočnosť, že podľa čl. 13 nariadenia č. 861/2007 v spojení s čl. 14 nariadenia Európskeho parlamentu a rady (ES) č. 805/2004 žalovanej bolo doručené vzorové tlačivo C na odpoveď a kópia návrhu na uplatnenie pohľadávky dňa 3.12.2013 (rub čl. 40 spisu), avšak žalovaná v zmysle čl. 5 odsek nariadenia č. 861/2007 vyplnené tlačivo C na odpoveď okresnému súdu nedoručila, než aby napadnutý rozsudok okresného súdu v odvolacom konaní ako vecne správne rozhodnutie, napriek odvolacím námietkam žalovanej, potvrdil podľa § 219 ods. 1 OSP. „Všeobecný súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu (prvostupňového, ale aj odvolacieho), ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (pozri napr. III. ÚS 209/04). Aj Európsky súd pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) vo svojej judikatúre zdôrazňuje, že čl. 6 ods. 1 dohovoru zaväzuje súdy odôvodniť svoje rozhodnutia, ale nemožno ho chápať tak, že vyžaduje, aby na každý argument strany bola daná podrobná odpoveď. Rozsah tejto povinnosti sa môže meniť podľa povahy rozhodnutia. Otázku, či súd splnil svoju povinnosť odôvodniť

rozhodnutie vyplývajúcu z čl. 6 ods. 1 dohovoru, možno posúdiť len so zreteľom na okolnosti daného prípadu. Judikatúra ESLP teda nevyžaduje, aby na každý argument strany, aj na taký, ktorý je pre rozhodnutie bezvýznamný, bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (Ruiz Torija c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-A, s. 12, § 29; Hiro Balani c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-B; Georgiadis c. Grécko z 29. mája 1997; Higgins c. Francúzsko z 19. februára 1998) (Nález Ústavného súdu Slovenskej republiky, č.k. IV. ÚS 345/2012-30 zo dňa 26.11.2012).

Ťažisko dokazovania a z neho vyodených skutkových záverov okresného súdu v danej veci spočívalo v dôkazoch priamo účastníkmi produkovaných a predkladaných v danom konaní. Z úpravy v § 153 ods. 1 OSP tiež vyplýva, že súd rozhoduje o veci na základe skutkového stavu zisteného z vykonaných dôkazov.

Odvolačný súd považuje za nevyhnutné poukázať i na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 1Cdo 147/2011 z 25. apríla 2012, v zmysle ktorého, odvolací súd, ktorý sa stotožnil so závermi súdu prvého stupňa, neporušil zákon, ak v odôvodnení svojho rozhodnutia konštatoval správnosť dôvodov rozhodnutia súdu prvého stupňa a navyše tiež rozviedol vlastnú argumentáciu.

Na základe odvolacích dôvodov žalovanej nebolo krajským súdom zistené, že by boli dané podmienky pre zrušenie napadnutého rozsudku okresného súdu, ani pre jeho zmenu, preto vychádzal z presvedčivých logických záverov okresného súdu vyjadrených v napadnutom rozsudku okresného súdu, ktorý bol vo vyvolanom odvolacom konaní potvrdený ako vo výroku vecne správne rozhodnutie podľa § 219 ods. 1 OSP.

Výrok o trovách prvostupňového konania bol odvolaním osobitne napadnutý, avšak argumentácia žalovanej v odvolaní nevytvorila priestor pre odvolací súd pre iný záver, než ten, že ako závislý výrok od výroku v merite veci, pri potvrdení prvostupňového rozhodnutia vo výroku o veci samej, bol potvrdený ako vecne správny podľa § 219 ods. 1 OSP. Krajský súd zdôrazňuje, že rozhodovaním o náhrade trov konania môže súd zasiahnuť aj do základného práva vlastníť podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky. Zmyslom a účelom náhrady trov konania v konaní pred všeobecným súdom je poskytnúť „úspešnému“ účastníkovi náhradu trov konania, ktoré vo vecnej a časovej súvislosti s konaním vynaložil. Obsahom základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1, 4 Ústavy Slovenskej republiky je aj to, že účastník konania, ktorý v konaní uspel, má zásadne právo na to, aby sa mu nahradili všetky trovy, ktoré vynaložil vo vecnej a časovej súvislosti s uplatnením tohto základného práva. Pokiaľ si žalobca zvolil zástupcu, tak realizoval len ústavne zaručené právo na právnu pomoc podľa čl. 47 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky.

Účelnosť vynaložených trov súdneho konania, zákon, a to Občiansky súdny poriadok, nedefinuje, avšak nepochybne pri účelnosti uplatňovania alebo bránenia práva pôjde o také úkony účastníka, ktoré sú vykonané vo vecnej a časovej súvislosti s prebiehajúcim súdnym konaním. K úplnosti sa dodáva, že účelnosť vynaložených trov v danej konkrétnej veci bola preukázaná uplatnením práv žalobcu prostredníctvom zvoleného právneho zástupcu.

Odmena advokáta je spojená so zastupovaním žalobcu ako účastníka konania v občianskom súdnom konaní so všetkými právami a povinnosťami v zmysle procesných predpisov upravených v občianskom súdnom konaní. Podľa § 24 OSP, účastník sa môže dať v konaní zastupovať zástupcom, ktorého si zvolí. Podľa § 25 ods. 1 OSP, ako zástupcu si účastník môže vždy zvoliť advokáta. Za služby právnej pomoci si advokát účtuje odmenu, náhradu hotových výdavkov a náhradu za stratu času podľa vyhlášky č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov. Odmena za zastupovanie advokátom je jednou z položiek trov konania deklarovaných v § 137 OSP. O ich náhrade rozhoduje súd podľa § 142 a nasl. ust. Občianskeho súdneho poriadku. Za trovy konania treba považovať aj odmenu advokáta, ktorého si účastník ako zástupcu v konaní zvolil. Preto ak si žalobca zvolil na zastupovanie v konaní právneho zástupcu, tak bolo namieste vzhľadom na úspech žalobcu v konaní priznať mu cez úpravu § 142 ods. 1 OSP a za použitia § 149 OSP i náhradu trov

konania spočívajúcu v trovách právneho zastúpenia. Krajský súd zdôrazňuje, že uvedená argumentácia sa viaže k rozhodnutiu súdu prvého stupňa (prvostupňové konanie) o trovách prvostupňového konania.

O trovách odvolacieho konania rozhodol krajský súd podľa § 224 ods. 1 OSP v spojení s § 142 ods. 1 OSP, podľa ktorého účastníkovi, ktorý mal vo veci plný úspech, súd prizná náhradu trov potrebných na účelne uplatňovanie alebo bránenie práva proti účastníkovi, ktorý vo veci úspech nemal.

Žalobca, podľa záverov krajského súdu formálne podaním písomného vyjadrenia zo 17.04.2014 na výzvu okresného súdu, obsahovo uvádzal len všeobecné vyjadrenia rovnako používané aj v iných konaniach obdobného charakteru (napr. aj v inej odvolacej veci prejednávanej totožným senátom Krajského súdu v Žiline sp. zn. 14Cob/220/2014, resp. v konaní sp.zn. 13Cob/83/2014), avšak bez reagovania na konkrétnu argumentáciu žalovanej v odvolaní. Žalobca vo vyjadrení všeobecne reagoval na argumenty, ktoré v odvolaní ani neboli uvedené a tiež uvádzal okolnosti a poukazyval na názory, ktoré sa nevyskytli ani v dôvodoch predmetného rozsudku súdu prvého stupňa napr. v bode 4, 5 vyjadrenia v rovine argumentácie kauzálnych námietok. Okresný súd, ktorý posudzoval nárok len cez úpravu v Nariadení č. 861/2007 a hmotnoprávne podľa zák. č. 191/1950 Zb. Zákon zmenkový a šekový v znení neskorších predpisov, neargumentoval spotrebiteľským charakterom sporu, veď predsa konštatoval „Zmenka, ktorú predložil navrhovateľ, teda podľa názoru súdu je v zmysle Čl. I § 75 zmenkového a šekového zákona zmenkou, ktorá obsahuje všetky predpísané náležitosti vlastnej zmenky.“ Pokiaľ najrozsiahlejšiu časť vyjadrenia žalobcu k odvolaniu žalovanej (celé vyjadrenie rub č.l. 69 až 70 spisu) predstavovala citácia z rozhodnutia Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 43 CoZm/10/2013 zo dňa 21.11.2013 rub čl. 69 spisu, čl. 70 spisu, rub čl. 70 spisu, tak vzhľadom na jeho obsah bez ďalšieho nie je možné konštatovať jeho aplikácia na prejednanú vec, keď je v ňom uvádzané „Postup okresného súdu, keď predvolal účastníkov na pojednávanie bez toho, že by to bol ktorýkoľvek z nich, navrhol, že vykonal dokazovanie, ktoré nenavrhol ani jeden z účastníkov konania sám, ex offa a že skúmal spotrebiteľský vzťah, ktorého právne posúdenie nie je predmetom tohto konania, nie je správny. Nie je možné súhlasiť s právnym názorom okresného súdu o tom, že k prejednaniu veci pristúpil preto, že sa mu javil návrh zjavne neopodstatnený, pretože neopodstatnenosť návrhu, rovnako ako jeho neprípustnosť je možné posudzovať výlučne z procesného hľadiska, a nie z hmotnoprávneho. Z obsahu návrhu navrhovateľa však jednoznačne vyplýva, že si uplatnil nároky zo zmenky, ktorú odporca podpísal a ktorú pôvodný majiteľ previedol na navrhovateľa rubopisom, preto nemôže byť navrhovateľom uplatnený nárok neprípustný. Súdom vykonané dokazovanie nebolo vykonané na tvrdenia navrhovateľa, ktorý jasne, úplne a zrozumiteľne v tlačive A uplatnil práva zo zmenky a ktorý uviedol, že nie je jej pôvodným majiteľom, ale je indosatárom, ale ani na tvrdenia odporcu, ktorý voči forme a obsahu zmenky nevzniesol žiadne námietky a ani žiadne návrhy na vykonanie ďalších dôkazov, ktoré by boli nevyhnutné pre rozhodnutie vo veci. Posudzovanie základného vzťahu by malo význam len vtedy, keby odporca ako spotrebiteľ vzniesol voči majiteľovi námietky, že k indosácii došlo na jeho škodu alebo ak by podal relevantné kauzálne námietky týkajúce sa úverovej zmluvy, príp. zmenky, čo by však musel v konaní aj preukázať, a to napriek tomu, že v čase uzavretia úverovej zmluvy platila právna úprava, ktorá v § 2 písm. a/ a b/ a v § 4 ods.6 zák. č. 285/2001 Z.z. cit. zák. v znení účinnom do 11.06.2010 obsahovala zákaz plniť dlh zmenkou. Nie je preto možné súhlasiť s názorom okresného súdu, že sú závislé na úverovom vzťahu. Ak je návrhom uplatnený nárok zo zmenky, nie je možné bez ďalšieho v takomto konaní rozhodovať o záväzkoch zo zmluvy, ani keď je nepochybné, že s danou zmenkou súvisia. Odvolací súd sa preto nestotožnil s názorom okresného súdu, že odčlenenie zmenkového abstraktného vzťahu od vzťahu spotrebiteľského nie je možné z dôvodu, že v spotrebiteľských vzťahoch bolo použitie zmenky regulované a obmedzené zákonom“. Z uvedených okolností odvolací súd podané vyjadrenie žalobcu k odvolaniu žalovanej v danom prípade posúdil ako formálne, obsahovo len všeobecné, typové podanie, v podstatnom rozsahu používané vo viacerých žalobcom vedených odvolacích konaniach, ktoré sa však argumentačne ani v konkrétnostiach netýkalo danej veci, preto nepredstavovalo účelne vynaložený úkon právnej služby pre uplatňovanie či bránenie práv žalobcu v odvolacom konaní vyvolanom podaním žalovanej zo dňa 21.2.2014. Na podporu vyššie uvedeného zhodnotenia uplatňovaných trov odvolacieho konania odvolací súd poukazuje primerane na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v inej veci, sp.zn. 6M Cdo 9/2013 zo dňa 20. júna 2014, podľa ktorého: „Troy konania vzniknuté zastupovaním advokátom v tzv. hromadných (skutkovo a právne takmer totožných) veciach, kde sa obsah jednotlivých podaní, vyhotovených advokátom, mení len o aktualizáciu a individualizáciu tej - ktorej veci, nemožno považovať za troy nevyhnutne (účelne) vynaložené na riadne uplatnenie alebo bránenie práva na súde“. Rovnako len podporne a primerane

odvolací súd poukazuje na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 16. apríla 2014, sp.zn. 2 SŽi/6/2014, podľa ktorého: „Súdne konanie nemôže popierať svoje skutočné spoločenské poslanie a nemôže sa stať len nástrojom, slúžiacim na vytváranie ľahkého a neodôvodneného zisku na úkor protistrany, spočívajúceho v zaplatení nákladov za zastupovanie advokátom. Porušením práva na spravodlivý proces podľa článku 46 Ústavy Slovenskej republiky a práva na právnu pomoc v konaní pred súdmi podľa jej článku 47, preto nie je také rozhodnutie súdu, ktorým súd neprizná účastníkovi náhradu nákladov na zastupovanie advokátom, lebo ich nevyhodnotí ako účelne vynaložené. Pritom pravidlo, podľa ktorého možno úspešnému účastníkovi priznať len náhradu účelne vynaložených nákladov, sa vzťahuje na akékoľvek náklady konania, teda aj na náklady spojené so zastupovaním advokátom (na odmenu za zastupovanie, paušálnu náhradu hotových výdavkov a náhradu za daň z pridanej hodnoty). Za účelne vynaložené náklady podľa § 142 ods. 1 O.s.p. možno považovať len také náklady, ktoré musel účastník nevyhnutne vynaložiť, aby mohol riadne hájiť svoje porušené alebo ohrozené subjektívne právo na súde. Náklady spojené so zastúpením advokátom tomuto vymedzeniu spravidla zodpovedajú. Tomuto pravidlu však nemožno prisudzovať absolútnu, bezvýnimočnú povahu; môžu sa vyskytovať i situácie, za ktorých náklady spojené so zastupovaním advokátom nemožno považovať za nevyhnutné pre riadne uplatňovanie alebo bránenie práva na súde. O taký prípad pôjde najmä v prípade zneužitia práva na zastúpenie advokátom. (pozri aj nález Ústavného súdu Českej republiky z 25. júla 2012 sp.zn. I. ÚS 988/12)“.

Aj keď vykonanie úkonu právnej služby - podanie písomného vyjadrenia k odvolaniu právnym zástupcom protistrany ako také nepochybne nie je možné považovať za zneužitie práva na zastúpenie advokátom, v danom prípade bola zhodnotená len jeho formálnosť, všeobecnosť, typovosť vo viacerých veciach obdobného charakteru a absencia konkrétnej súvislosti uvádzaných argumentov žalobcu, nevzťahujúcich sa ku konkrétnej kauze - k dôvodom napadnutého rozsudku súdu prvého stupňa a k obsahu podaného odvolania. K nepriznaniu náhrady trov tohto odvolacieho konania žalobcovi tak došlo pre vyhodnotenú absenciu účelnosti vykonaného úkonu právnej služby advokátskou kanceláriou zastupujúcou žalobcu.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie **n i e** je prípustné.